

ζατο· ἀπολογία ἐκείνην καλῶν οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι τοῦ τῶν ἑταιρῶν βίου. καὶ εἰ συνελθούσαι ἅπασαι πανταχόθεν εἰκόνα τινὰ αὐτῆς ἐν Ἀφροδίτῃς ἢ Χαρίτων θεῖεν, δεξιὸν ἂν τί μοι ποιῆσαι δοκοῦσιν. τὸ γὰρ θρυλούμενον ὑπὸ πάντων, ὡς πονηραί, ὡς ἄπιστοι, ὡς πρὸς τὸ λυσιτελὲς βλέπουσαι μόνον, ὡς αἰεὶ τοῦ διδόντος, ὡς τίνος γὰρ οὐκ αἰτιαὶ κακοῦ τοῖς ἐντυγχάνουσι, διαβολὴν ἐπέδειξεν ἐφ' ἑαυτῆς ἄδικον· οὕτω πρὸς τὴν κοινὴν βλασφημίαν τῷ ἦθει παρετάζατο.

Οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκείνον τὸν ἀπὸ τῆς Συρίας δευρὶ κατάραντα μεθ' ὅσης θεραπείας καὶ παρασκευῆς ἐσόβει, εὐνούχους ὑπισχνούμενος καὶ θεραπείαινας καὶ κόσμον τινὰ βαρβαρικόν· καὶ ὅμως ἤκοντα αὐτὸν οὐ προσίετο, ἀλλ' ὑπὸ τοῦμόν ἡγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον τὸ λιτὸν τοῦτο καὶ δημοτικόν, καὶ τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπομένοις ἐπανεχούσα τὰς σατραπικὰς ἐκεῖνας καὶ πολυχρύσους δωρεὰς διωθεῖτο. τί δαί; τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν ὅσον ἀργύριον προτείνοντα. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἂν. ὡς χρηστὸν ἦθος οὐκ εἰς εὐδαίμονος βίου προαίρεσιν δαίμων τις ὑπήνεγκεν.

Εἶτ' οἴχεται ἡμᾶς ἀπολιπούσα καὶ κείσεται λοιπὸν μόνη ἡ Βακχίς. ὡς ἄδικον, ὦ φίλαι Μοῖραι· ἔδει γὰρ αὐτῇ συγκατακεῖσθαι με καὶ νῦν ὡς τότε. ἀλλ' ἐγὼ μὲν περίεμι καὶ τροφῆς ψαύω